

פרק ג' – נבואת הקדשה של שמואל: נבואת החורבן לשמואל

1. רש"י שמואל א פרק ד

(א) ויהי דבר שמואל לכל ישראל - נהיה הדבר שנאמר לשמואל ובא לכל ישראל והאיך היה הפורענות ויצא ישראל לקראת פלשתים למלחמה:

2. רד"ק שמואל א פרק ד

(א) ויצא ישראל - כלומר צוה אותם לצאת בדבר השם ויצאו וצוה אותם לצאת להנגף לפני פלשתים לפי שהיו ענושים וחייבים את המשפט הזה וכן במלחמת הגבעה צוה אותם לעלות וינגפו:

רלב"ג שמואל א פרק ד פסוק א

(א) אחר זה ספר שכבר יצא ישראל לקראת פלשתים למלחמה מעצמם ולא שאלו באלהים עם היות אצלם אורים ותומים ונביא איך יתנהגו בענין המלחמה הזאת ובסוף הענין מתו רבים מישראל וארון האלהים נלקח ובוזה נתקיים מ"ש איש האלהים לעלי ומה שאמר לו שמואל:

3. מסכת ברכות דף י עמוד א

בימים ההם חלה חזקיהו למות ויבא אליו ישעיהו בן אמוץ הנביא ויאמר אליו: כה אמר ה' (צבאות) צו לביתך כי מת אתה ולא תחיה וגו'. מאי כי מת אתה ולא תחיה - מת אתה - בעולם הזה, ולא תחיה - לעולם הבא. אמר ליה: מאי כולי האי? אמר ליה: משום דלא עסקת בפריה ורביה. אמר ליה: משום דחזאי לי ברוח הקדש דנפקי מינאי בנין דלא מעלו. אמר ליה: בהדי כבשי דרחמנא למה לך? מאי דמפקדת איבעי לך למעבד, ומה דניחא קמיה קודשא בריך הוא - לעביד. אמר ליה: השתא הב לי ברתך, אפשר דגרמא זכותא דידי ודידך ונפקי מנאי בנין דמעלו. אמר ליה: כבר נגזרה עליך גזירה. אמר ליה: בן אמוץ, כלה נבואתך וצא! כך מקובלני מבית אבי אבא - אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים.

מלבי"ם שמ"א ג:יג

(יג) והגדתי הגיד לו הטעם מדוע כופל נבואה זאת שנית אחר שבו ביום בא איש אלהים אל עלי ונבא זאת, אומר כי בעת נבא איש אלהים ביום היה עדיין גז"ד שאין עמו שבועה והיה לו עוד רפואה ע"י תשובה ומע"ט, לא כן עתה, אחר שכבר הגדתי לו - ע"י הנביא שבא ביום כי שפט אני את ביתו עד עולם בעון אשר ידע כי מקללים להם בניו - (ר"ל שהם מקללים להם לעצמם במה שכבודם נהפך לקלון והכל מקללים אותם בעבור מעשיהם) הנה הגדתי לו והתריתי בו כי בעון שידע שבניו מקללים אשפוט את ביתו עד עולם, כמו שנבא ע"י איש האלהים בארץ, ובכל זה לא כהה בס - שהלא היה ראוי שתיכף ששמע דבר איש אלהים יכהה בס ויזעק עליהם בקול מר צורח והוא לא שת לבו לדברי הנביא: